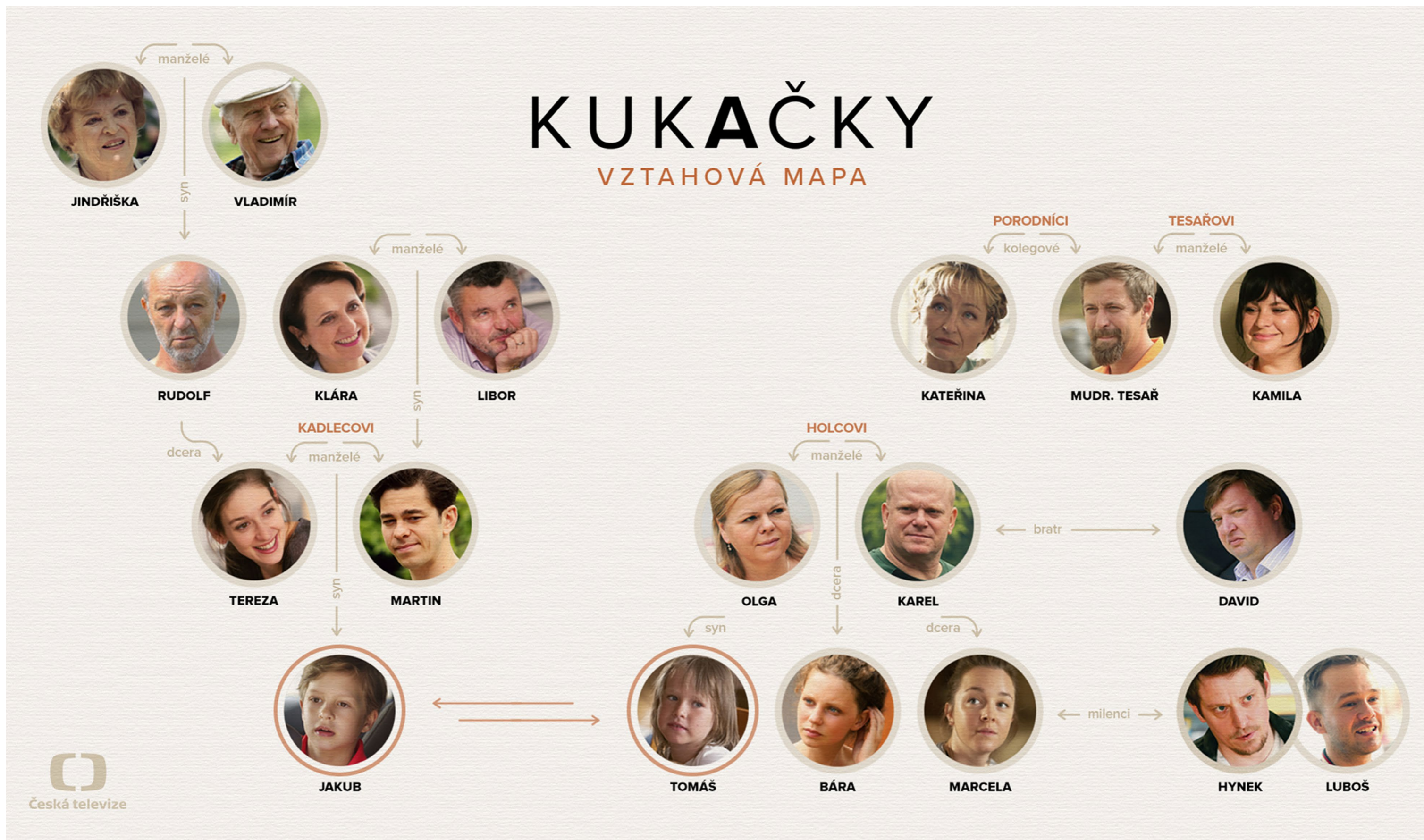
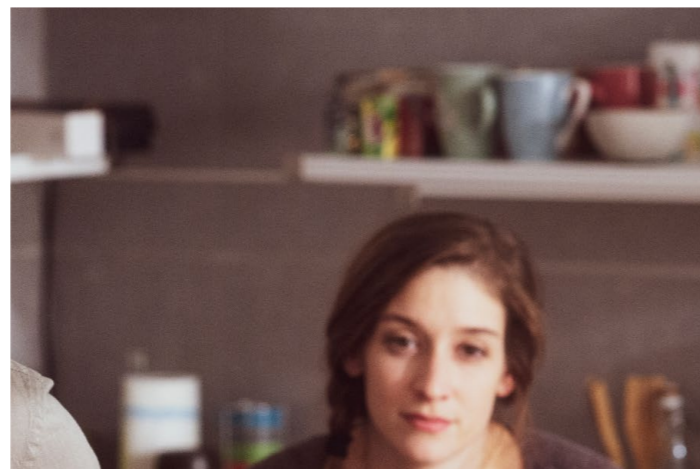

KUKAČKY

Vyprávění začíná v malém českém městě, kde žije manželský pár v podání Davida Novotného a Sabiny Remundové. Manželé po jednom lékařském vyšetření zjišťují, že jejich šestiletý syn není pravděpodobně jejich. Do příběhu následně vstupuje další rodičovský pár ztvárněný Martou Dancingerovou a Markem Adamczykem. „Díky silnému a jedinečnému tématu, tedy záměně dětí, máme možnost rozvinout dramatický příběh založený na reálných vztazích

osobitých postav, ukázaných v běžných každodenních situacích. Jde o typ seriálu, který v posledních letech z českých obrazovek téměř vymizel," vysvětluje kreativní producent České televize **Jan Lekeš**. Ústřední dvojici zaměněných chlapců ztvárňují Viktor Sekanina a Theo Schaefer. V dalších rolích se představí Jiří Štrébl, Veronika Freimanová, Michal Isteník, Jan Dolanský, Jitka Čadek Čvančarová, Libuše Švormová nebo Petr Kostka.

MAREK ADAMCZYK:

Každý z nás se někdy dostane do situace, kdy se mu jeho pohled na svět ze dne na den rozbije na kousíčky

Hrajete otce, který zjistí, že není otcem svého dítěte – jak může herec pro každého člověka těžko představitelnou situaci ztvárnit? Dá se na to herecky nějak připravit?

Každý z nás se někdy dostane do situace, kdy se mu jeho pohled na svět ze dne na den rozbije na kousíčky. Věci, které jste považovali za neotřesitelné jistoty, jsou najednou jinak, než jste si mysleli. Musíte přehodnotit úplně všechno. Ze začátku mě překvapovalo, jak moje postava v seriálu na nastalou situaci reaguje. Časem jsem si ale uvědomil, že v takové chvíli se člověk nemůže držet toho, jak by se choval normálně. Protože už nemůže důvěřovat světu, ve kterém dosud žil. Je to trochu jako být znovu v pubertě. Musíte prozkoumat svoje hranice a podrobit svoje hodnoty zkoušce tím, že je začnete zpochybňovat. Problém je v tom, že už puberták nejste a vaše okolí od vás čeká, že se budete chovat rozumně.

Vy jste brán spíše jako komik, bral jste tuto roli jako protiúkol? Nebo má v sobě role i komické prvky?

Ta role je dramatická a já jsem se nesnažil ji nějak zvlášť odlehčovat. Zároveň jsem přesvědčený, že i v takhle extrémních případech se člověk po prvotním šoku dokáže zase sebrat a nehroulí se při každém problému, který se mu postaví do cesty. Mám pocit, že si mě tvůrci vybrali i z toho důvodu, že hledali někoho, kdo dokáže jednat uvěřitelně, ale zároveň dá lidem nahlédnout na situaci z pozice někoho, kdo se jí snaží s pozitivním přístupem aktivně řešit.

Jaká vlastně panovala na natáčení atmosféra? Dá se u natáčení takového seriálu v zákulisí vtipkovat?

Na Kukačkách se sešel dobrý tým a atmosféra tomu odpovídala. Všechno drama se odehrávalo před kamerou, za ní žádné dusno nebylo.

Seriál je volně inspirován výměnou dětí v třebešské nemocnici, zaznamenal jste tehdy ten případ?

Ano, zaznamenal jsem ho a často ho někdo připomene, když dojde na Kukačky řeč. Je ale nutné zmínit, že kromě samotného motivu výměny náš příběh s tím, co se stalo v Třebíči, nic nespojuje.

Žena režiséra Bisera Arichteva během natáčení čekala dítě – padaly ve štábu ohledně toho nějaké žertíky?

Ne. Ale bylo docela pěkné, že natáčecí dny na porodním sále vycházely skoro přesně na období, kdy měla Veronika родit. Bisi už pak asi musel mít těch porodnic plné zuby. Ale neomdlel ani u jednoho z porodů.

Vy sám jste začal hrát už jako dítě – co říkáte na představitele dětských rolí v seriálu?

Viktor i Theo byli skvělí. Stejně jako jejich postavy jsou i oni každý úplně z jiného těsta, ale oba celé natáčení i přes všechny problémy s přesouváním termínů kvůli pandemii zvládli s přehledem. A uvidíte sami, že se svých úloh zhostili výborně.

Jste z divadelní rodiny, bral jste to ve svém profesním životě vždy jako přednost?

Asi hlavně ze začátku to byla výhoda, protože jsem měl ke všemu, co se divadla týkalo, blíž. A tím myslím i fyzicky. Když jsem si chtěl o divadle něco přečíst, stačilo v obýváku sáhnout do knihovny. Prostředí divadla byl můj přirozený habitat. Později zase začnete vnímat, že se potřebujete nějak vyprofilovat a jít si vlastní cestou.

Jak vzpomínáte na svoje dětství? Bylo zmíněno, že jste už jako dítě hrál, byl jste z divadelní rodiny. Užil jste si vůbec těch tradičních dětských radovánek?

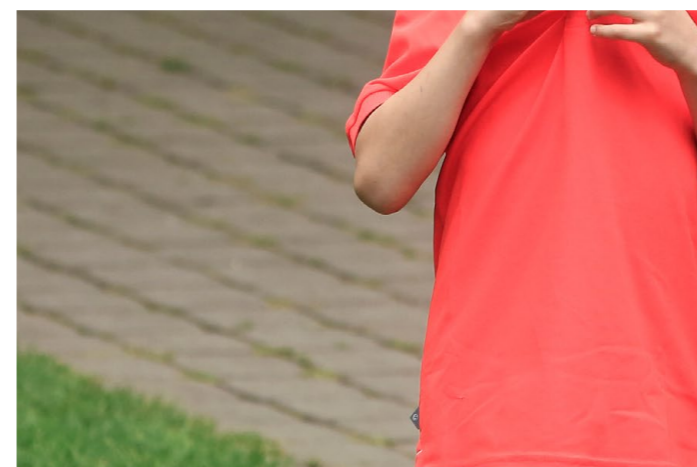
Já jsem hrál jenom v dramatickém kroužku. To byla naopak nedílná součást těch radovánek. Nebyli jsme tam tolik za herce, ale hlavně za děti, které společně trávily čas hraním si na divadlo. Bylo to velmi kreativní a zábavné. Pro dítě akorát.

Během studia jste byl na stáži v Anglii – tušíte, co Vám tato zkušenost dala?

Poprvé jsem si vyzkoušel, jak se o sebe dokážu postarat v cizím prostředí. Najednou jsem se musel plně spolehnout na svoje schopnosti. Najít si bydlení, kamarády, založit si britské konto a tak dále. Dalo mi to sebevědomí. S každou drobností, která se povede, poznáváte, že když máte vůli, dokážete leccos. Každému bych takovou zkušenost doporučil.

V čem je odlišná práce na natáčení filmu a natáčení seriálu? Tedy kromě délky natáčení.

U seriálu často začnete s prvními díly a ještě nemáte v ruce ty poslední. Sami pak můžete být překvapeni, kam se věci vyvinou. U filmu máte větší šanci mít přehled o celku a dobře se v něm orientovat. Můžete ho mít celý „v hlavě“. To u seriálu tak dobře nejde. Někdy pak máte pocit, že pořád děláte něco podobného, ale je to jen tím, že v ději skáčete

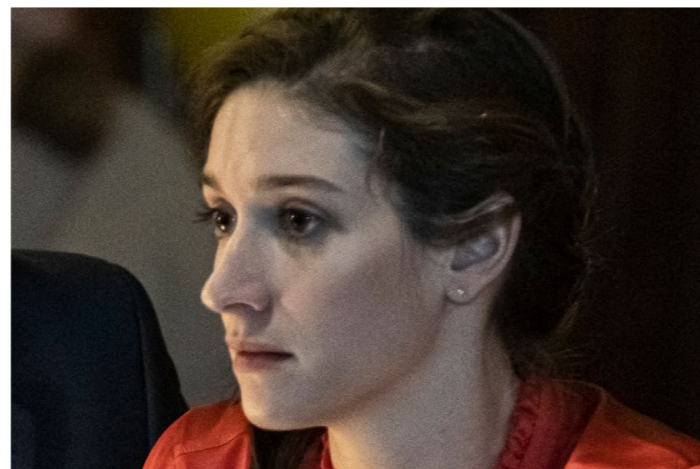

z jednoho vrcholu na druhý a to, co je mezitím, vás čeká někdy úplně jindy.

Vaše postava má trochu problém skloubit práci a rodinný život – měl jste to někdy podobně?

To tedy ano. Herecká profese je velmi specifická v tom, jaké klade nároky na váš čas. Někdy se dva týdny nezastavíte a pak najednou máte zničehonic týden volna. Navíc se to může často ze dne na den měnit. Když žijete s někým, kdo je zvyklý na pravidelnost, volné víkendy a tak dále, je často těžké, aby měl pro ten váš rytmus pochopení.

vycházet z herce, je to empatický režisér. Cítila jsem, že mu můžu říct, když se v něčem nebudu cítit dobře, s něčím nesouhlasit, a on to bude brát na vědomí. Pomáhal moc a hlavně si vážím, že mi takovou příležitost dal. A to teda nejen on, ale celý produkční tým.

V době natáčení čekal dítě, padaly na jeho adresu v tomto ohledu nějaké vtipy?

Ano, s koncem natáčení občas ano. Myslím, že často dostal dotaz, jestli si bude po natáčení Kukaček svého syna u porodu víc hlídat.

MARTA DANCINGEROVÁ:

Předobrazem pro Terezu mi byla moje reálná kamarádka z dětství

Spolu s Markem Adamczykem ztvárňujete pár, kterému jsou vyměněny děti – dokážete si takovou situaci jako matka vůbec představit?

Upřímně si takovou situaci nedokážu představit. Pokud by k tomu mělo dojít, asi bych si přála, abych se to nikdy nedozvěděla.

Jaký byl Váš pocit, když jste si poprvé přečetla scénář?

Když jsem si četla scénář, napadlo mě pořád dokola: „To je výzva.“ A moc se mi líbilo, že všechny hlavní postavy jsou kladní hrdinové. S každým se dá ztotožnit a fandit mu. Obě manželství jsou šťastná, stojí na pevných základech a tohle je pro ně obrovská zkouška.

Troufáte si odhadnout, jak byste se Vy sama zachovala, kdyby se Vám toto stalo?

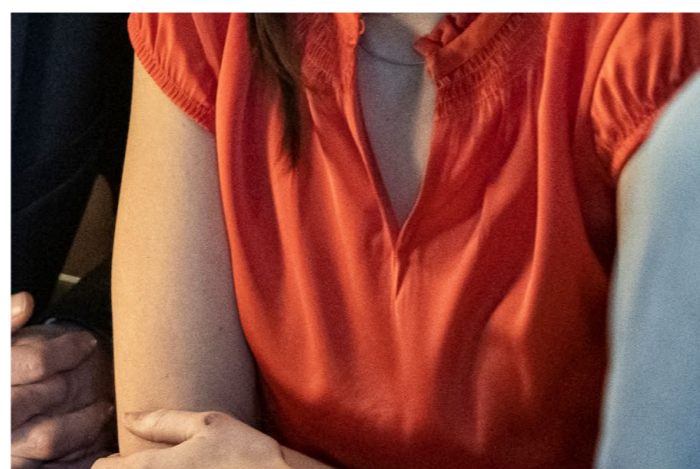
Myslím, že bych si prošla širokou škálou emocí. Zmatenosti. Asi bych měla chuť sbalit to svoje dítě a odjet od toho všeho. Nevím... Ale tak statečně jako Tereza bych tomu asi nedokázala čelit.

Máte s Vaší postavou nějaké společné rysy?

Určitě by se nějaký našel, i když já bych nedokázala být takhle trpělivá a nesobecká, jako je Tereza. Předobrazem mi byla moje reálná kamarádka z dětství, která tyhle rysy má. Umí řešit věci s chladnou hlavou, je trpělivá, praktická, hledá vyhovující řešení pro všechny. Tuhle svoji kamarádku jsem si často představovala, jak by jednala.

Jak se dá na takovou roli připravit, aby její ztvárnění působilo důvěryhodně?

Kromě toho, že jsem si často představovala tuhle svoji kamarádku, která se shodou náhod jmenuje taky Tereza, jsem se snažila si při čtení scénáře představovat, co ta postava průběžně dělá, co dělá mimo napsaný

scénář. Jaký je její život. Jestli chodí běhat nebo jestli ráda čte, jestli pije kafe nebo čaj. Takové drobné detaily mě baví na postavách zkoumat a vymýšlet si je.

Jak vlastně mateřství Vy sama s odstupem vnímáte? Užíváte si roli matky? Nebo začínáte vnímat i její úskalí?

Já si roli matky užívám čím dál víc. Péče o miminko je strašně intenzivní a člověk si musí zvyknout na to, že se během dne většinou všechno dítěti přizpůsobí. Takže nároky na svoje vlastní plány jsou malé. Tahle totální odevzdanost mi někdy dělala problém. Teď, když je Toník dopoledne ve školce, mám víc času na sebe nebo na práci, tak se mu potom dokážu věnovat víc a pečlivěji. Jsou mu čtyři roky a je to úplně boží věk, i když mám pocit, že jsem to říkala v každém období.

Co říkáte na výkony představitelů dětí? Jak se Vám pracovalo s Viktorem Sekaninou?

Byl skvělý. Oba kluci. Ale s Viktorem jsem samozřejmě byla víc. Na Viktorovi jsem obdivovala, jak se dokázal soustředit. Myslím, že to je v jeho věku opravdu mimořádné. A Theo měl zas schopnost krásně se rozžít před kamerou, vymýšlet, sršel energií. Na oba kluky jsme měli fakt velké štěstí.

Vy jste pro diváky známá především z celé řady seriálů. Přijde Vám, že jsou pro herce v něčem těžší než filmy?

Tvorba seriálu je pro herce určitě náročnější v rychlosti natáčení. Což je na jednu stranu těžké,

ale na druhou stranu mně někdy u hraní pomáhá to, že nemám příliš času nad situací dumat a udělám to první, kam mě srdce táhne. Někdy si zas říkám: „Škoda, že nemám dvě tři klapky navíc.“ U filmu je příprava určitě preciznější, možná soustředěnější. Ale těžko říct, každý herec je z jiného těsta, každému vyhovuje jiný styl práce.

Stříhla jste si i roli princezny. Jaká to byla zkušenost?

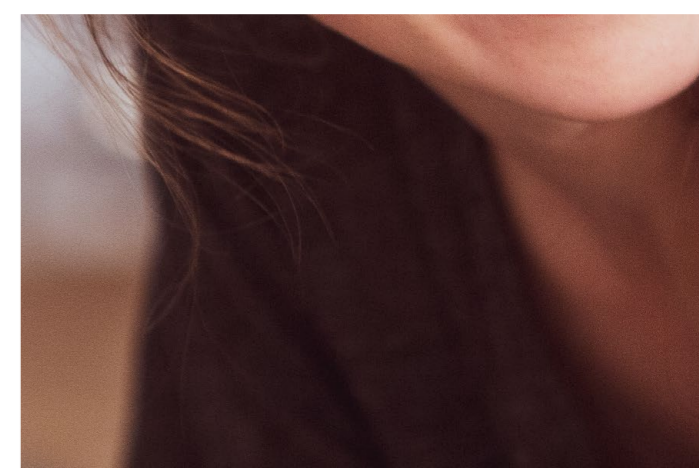
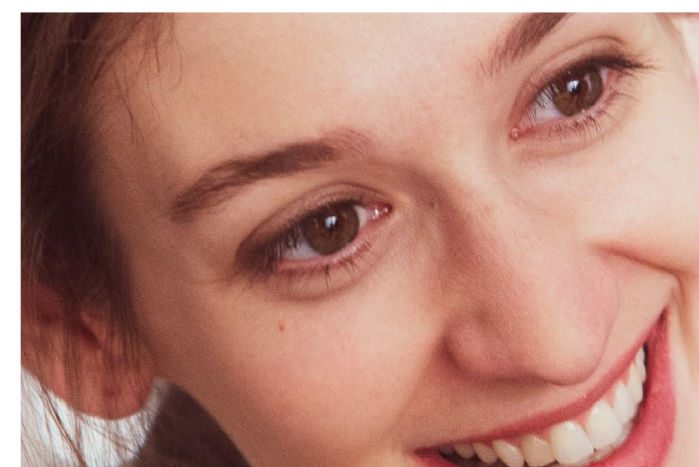
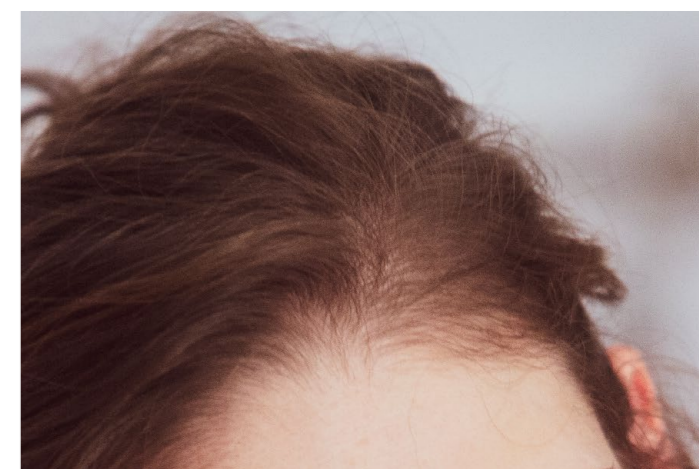
Každá zkušenost je dobrá, i ta špatná. Princezna byla můj křest ohněm a nejsem na to nijak zvlášť pyšná, ale těším se, až se na ni tak za dvacet let podívám. Viděla jsem tu pohádku totiž jenom jednou a už si ji skoro nepamatuju.

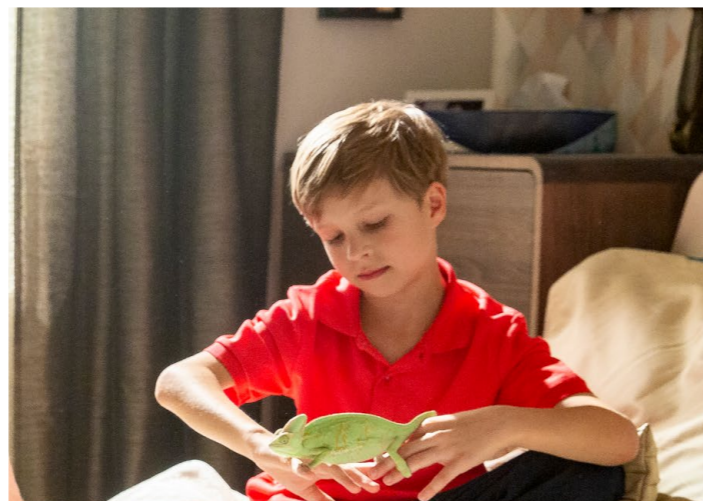
Myslíte si, že existuje nějaký charakterový prototyp, který jako herečka představujete?

Asi ano, ale já moc tohle rozdělování nemám ráda. Na školách to rádi dělají, pak má člověk strach hrát něco jiného, protože na to přece není typ. Třeba Tereza nebyla myslím můj typ role, ale o to víc mě bavilo ji hrát. V herectví každého se odráží to, co se mu zrovna děje nebo stalo v reálném životě, takže zaškatulkovat se do něčeho ve dvaceti a pak hrát jen to, je hercova zkáza. Myslím, že všichni jsme typy na všechno.

Jak se Vám spolupracovalo s režisérem Biserem Arichtevev?

S Bisim se mi spolupracovalo dobře. Snaží se

VIKTOR SEKANINA:

Taky potřebuju všechno vědět „úplně přesně“

Jak probíhal konkurz na Tvoji roli?

Babička volala, že Česká televize shání kluky na hlavní roli. Natočili jsme video a poslali ho do televize. Dál mi napsali, že jsem postoupil, třikrát jsem byl ve Vividu. V předposledním kole jsem se potkal s Theodorem, kterýho znám z divadla. A pak mi mamka řekla, že jsem to vyhrál.

Co Tě přesvědčilo, abys na nabídku kývnul? Rozmýšlel ses dlouho?

To, že můj starší brácha má velkou roli v seriálu na Primě. Nerozmýšlel jsem se vůbec.

Jaká byla spolupráce s režisérem Biserem Arichtevem?

Hodně dobrá. Perfektní. Nejlepší režisér, se kterým jsem točil.

Dokážeš si vyobrazenou situaci představit, pokud by skutečně nastala?

Ne!

Myslíš si, že máš s Tvojí postavou něco společného?

Hodně chytřej. Potřebuju všechno vědět „úplně přesně“.

Jak jste přistupovali ke ztvárnění extrémně vypjatých momentů? Měl jsi pro ně od režiséra nějaké speciální instrukce?

Někdy jo, někdy ne. Měl. Taky tam byla poradkyně na Aspergerův syndrom a taky mi něco říkala mamka.

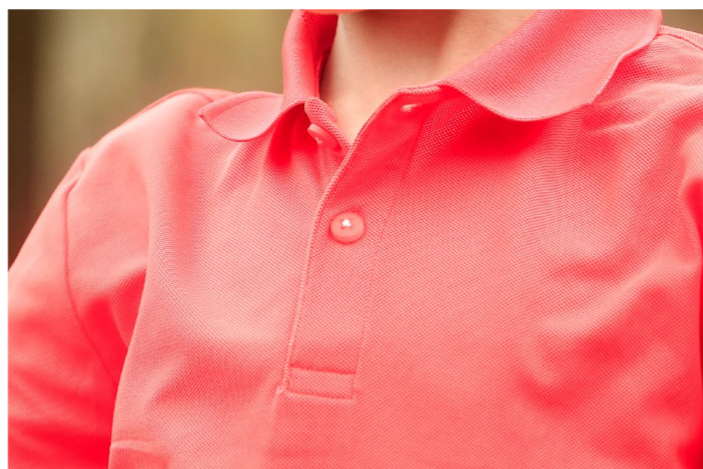
Bylo natáčení v něčem jiné oproti Tvým předchozím zkušenostem?

Bylo to těžký asi jako natáčení s Janem Hřebejkem.

Bylo to hodně dlouhý natáčení. Musel jsem točit záchvaty. Hodně jsem si to užíval. Bavilo mě střelení z pušky. Nabil jsem pušku, když se Bisi ptal, jak se nabíjí. Bavilo mě natáčení s chameleonem, ale nesnášel jsem cvrčky.

Jak sis rozuměl se svou seriálovou rodinou? Připadala Ti v něčem stejná jako ta ve skutečném životě?

Bavilo mě s nimi natáčet. Byli na mě hodní. Dobře jsem si s nimi rozuměl. Nevím.

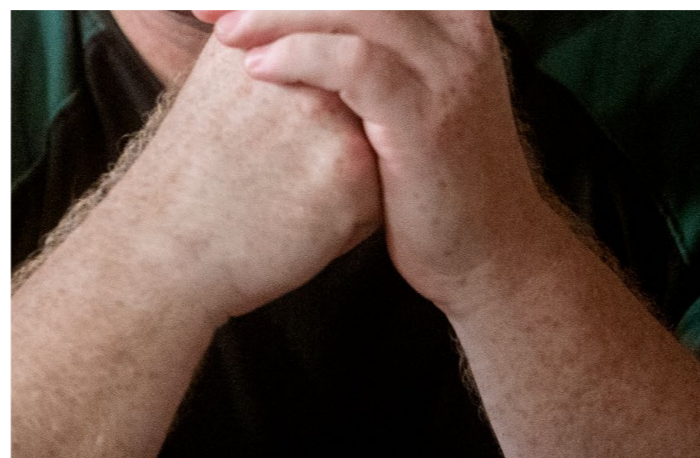

DAVID NOVOTNÝ:

Mám rád nejednoznačné postavy, zvraty a autenticitu

Vy obvykle ztvárňujete spíše komické role, šlo v tomto případě o protiúkol? Nebo se diváci u Vaší postavy mohou těšit i na komické prvky?

Mám rád nejednoznačné postavy, zvraty a autenticitu. Tak jako v životě. Rád ztvárňuji lidi, kteří nějak voní, jsou rozmanití a můžete si říct: „Jo, takovýho chlapíka znám.“

Komické vs. vážné postavy – dá se říct, že je nějaká z těchto poloh těžší?

Obě ty polohy mají nějaký úkol rozesmát nebo donutit k zamyšlení. Já to mám nejraději obojí v jednom: hořkosladké. Donutit diváka zamyslet se přes smích nebo se pousmát přes slzy. A ve chvíli, kdy to mám rád, tak není těžké vůbec nic.

Jak jste se na roli v Kukačkách připravoval?

Úplně běžně a zůstane to mým tajemstvím. Každý herec to má individuální a nikomu do toho nic není...

Objevil jste se v řadě televizních seriálů, dají se tyto zkušenosti nějak porovnat?

Každý počín je jiný. Seriály se nedají srovnávat – možná je jiný přístup a určitě zůstávají jiné vzpomínky na práci. Pro diváka je důležitý výsledek a taková ta šeptanda. Já tomu říkám rétorika – co a jak si sdělí mezi sebou, když ten konkrétní seriál přijde na překlep.

V čem je odlišné natáčení celovečerního filmu a seriálu?

Seriál nabízí možnost košatění postavy. Dozvídat se o ní a o sobě ještě něco nového při debatách s kolegy nebo režisérem. Pátrat a zkoumat. Na to u filmu moc času nezbývá a hrozí překombinování.

Mimo filmy a seriály hodně hrajete i v divadle. Jak byste srovnal práci na divadle a před kamerou?

Divadlo je o tom, správně si nastavit den, aby energie vydržela do sedmi, kdy začíná představení. Kamera je zase o tom, ve správný moment ze sebe dát na chvíli víc než maximum, pak rychle načerpat a pak zase na červenou – výdech, nádech. A mezitím se prací neustále bavit.

Vaše postava je dost paličatá – jste na tom Vy sám v osobním životě podobně?

Nejsem paličák, jsem výbušný a mám dejme tomu blízko k příkřejším soudům, ale dokážu i couvat, když poznám, že jsem špatně... Musím to ale poznat. Myslím, že je celkem snadné to se mnou umět, ale varuji vás: nedejte mi poznat, že zrovna teď „to se mnou umíte“!

Zachoval byste se v klíčových situacích stejně jako on?

Absolutně netuším, jak bych se v takové situaci nebo v takových situacích, ve kterých se ocitla moje postava, zachoval. Je mi velmi nepříjemné o tom přemýšlet, ale zkusit to vymyslet za postavu je naopak velmi příjemné.

Jak hodnotíte spolupráci s režisérem Biserem Arichtevevem?

Úplně v pohodě – bavilo mě debatovat s ním a klást nám oběma dílčí překážky. Z těch debat se prostě muselo něco urodit. Snažím se o totéž se všemi lidmi, kteří mají vliv na to, jak to ve finále bude vypadat.

Je o Vás známo, že si rád zahrajete fotbal.

V Kukačkách je v prvních dílech zobrazen jiný sport: závodění na motorkách. K němu máte nějaký osobní vztah?

Motorky nula. Ale obdivuju i věci, které neumím nebo mě ne úplně baví. Ti chlapíci, a dokonce i holčiny,

kteří s námi trávili čas při motokrosových scénách na slapech, byli boží. Dal bych si s nimi kapučína klidně i dnes.

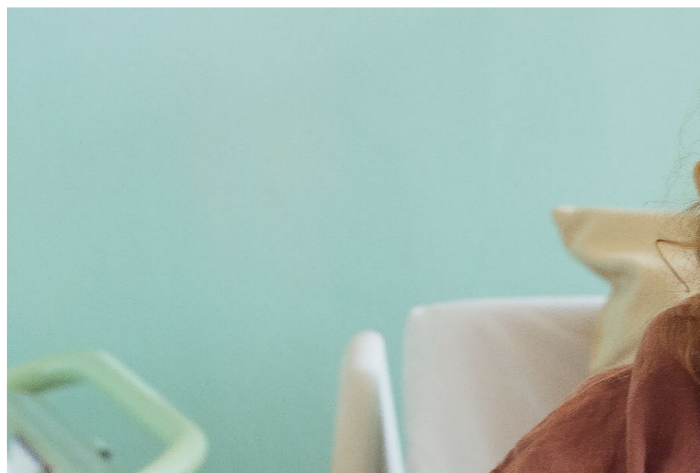
Jak se Vám spolupracovalo s Theo Schaeferem, představitelem Vašeho dítěte?

Theo byl vynikající spoluhráč a obdivuju ho za to, jak do všeho šel, i když únavou padal na držtičku... Inu, džudista! Je to bourák!

Máte před sebou ještě nějaký herecký mezník, kterého byste rád dosáhl?

Nic takového. Neznám ani slovo mezník. Není to snad něco jako omezovač?

SABINA REMUNDOVÁ:

Byla to nejspíš má největší dosavadní role

Vy sama jste z významné umělecké rodiny. Brala jste prostředí, kde jste vyrůstala, spíše jako výhodu, či jako něco, co Vás omezovalo?

Kdyby měli rodiče zemědělský statek, je ze mě možná farmářka nebo pletu koše, chovám kozy. S velkou vervou zkouším nové a nové věci a tolik profesí se mi líbí. První dětské zálibení a první bližení se k mé budoucí práci, to byly drobné parodické scénky v kruhu rodiny nebo blízkých přátel. Smích, který jsem svou produkcí vyvolala, byl motorem mého dalšího směřování. Nikdy jsem nezkoumala výhody a nevýhody. Cestičku mi rodiče neumetali, příležitosti jsem si hledala sama a tvrdohlavě si trvala na své samostatnosti. Zkušenosti s prostředím a profesí jsem ale získávala od chvíle, kdy jsem začala vědomě vnímat, to se dá počítat za výhodu.

Kdy jste byla poprvé v divadle? Vzpomenete si, o jaké představení šlo?

Kdy to bylo poprvé, nevím, ale velmi intenzivně si vybavuji nejruznější impresy z divadelního zákulisí. Vůně, rekvizity, kouř, smích, dámy v kostýmech. Maminku, která mě nechala řádit u svého stolečku v šatně, a já se omalovala vším, co jsem tam našla, jak jsme se sestrou přelézaly z jedné lóže do druhé a sledovaly zkoušku na jevišti, tátu-režiséra v hledišti. Všechn ten křik a smích, hudbu, tanec. Byla jsem spíš plaché a stydlivé dítě, ale někde za tou plachostí se z prvotního okouzlení rodila přitažlivost a zálibení.

Dokážete si vlastně představit, že byste se věnovala něčemu jinému než divadlu a filmu?

Nacházím radost a jistý druh odpočinku, spočinutí v manuální práci. Potřebuji být hodně v přírodě, v lese, pracovat na zahradě. Dokážu si představit i jinou práci. Jsem zvyklá zastat leccos. Před rokem

by asi nikoho nenapadlo, že budeme v situaci, kdy spousta z nás musí radikálně změnit povolání. Žijeme přítomným okamžikem, věci se mění tak rychle, že to, co řeknu teď, zítra nemusí platit.

Vy sama také režirujete a píšete scénáře. Myslíte, že tato role mění Váš pohled na sebe i jako na herečku?

Určitě. Byla to veliká změna a zážitek, který ovlivnil všechnu mou další práci, když jsem poprvé režiovala. Když se můj scénář stal filmem. Obrovská věc. Pocit štěstí. Získala jsem jistý druh odstupů, nadhledu, který je myslím pro herce důležitý a přínosný. Věděla jsem ale také s naprostou jistotou, že chci být maminkou. Velký kus mého já patří téhle důležité životní roli.

Myslíte si, že kvůli tomu, že režirujete, máte větší pochopení pro další režiséry, kteří s Vámi spolupracují jako s herečkou?

Když se dostanete na druhou stranu kamery, pozbudete jako herec určitou míru vztahovačnosti. Aspoň já to tak zažila. Nevysvětľujete si pak různé procesní události jako svou chybu nebo nedostatečnost, protože máte konkrétní zkušenost, víte, že může nastat spousta jiných problémů nebo starostí, úhlů pohledu, o kterých herec nemá zrovna představu.

Proč jste se vlastně rozhodla věnovat i režii? Je nějaká látka, které byste se jako režisérka ráda chopila?

Co se týče filmu, televize, mám velikou touhu zase psát, ale nutná koncentrace, klid na psaní mi někdy chybí. Nechci se ale rouhat, protože nic z toho, co mě často od psaní odvádí, ztratit nechci. Je to moje práce herečka a rodina. Hrát v divadle teď nemůžeme, ale začala jsem v divadle Kalich režiovat. V květnu má mít premiéru hra „Pusťte mě ven!!!“ francouzského autora Jean-Marie Chevreta v hlavní roli s mou maminkou.

Co Vás inspiruje při psaní scénářů?

Vždycky je to nějaký příběh lásky. Nemám na mysli nějaký kýč nebo červenou knihovnu, často je to velmi syrové vyprávění. Inspirují mě konkrétní osudy, ale psala jsem i na objednávku. Scénář k seriálu jsem dala před časem přečíst na místě, kde mohl být přijat nebo mít nějakou naději nebo mohl být odmítnut. Dostalo se mi zprávy, že ho mám předělat, že je „žánrově neukotvený“. Ano, to já mám ráda. Žánrově neukotvené věci – protože takový je život. Smějeme se i u lůžka umírajícího, milují se i staří lidé, chápete? Taková neučesanost, drzá laskavost, brutální něha... Neumím a ani nechci umět ukotvovat žánr.

Jak jste se připravovala na svou roli?

Předně – když jsem si přečetla první dva díly, které mi poslali ke castingu, moc jsem si přála Olgu hrát. Velký úkol, příležitost. Téměř nikdy jsem nebyla obsazena na základě castingu. Herci je nemají rádi a pro určité povahy lidí jsou takové zkoušky traumatické a vůbec nevyovídají o schopnosti zhostit se role. Ale je to součást naší práce. Roli jsem dostala. Připravuji se dopředu, myslím, že velmi pečlivě, měla jsem propracovaný systém, jak se vyznat v dějových linkách. Vybrala jsem si nejtěžší obrazy ze scénáře a věnovala jim větší pozornost a přípravu, abych pak během natáčení nebyla svázaná neznalostí textu nebo jen nějakým obecným povědomím o situaci. Byla jsem ráda i za čtené zkoušky s autorem a režisérem. Bisi Arichtev má milou povahu a krom privátní laskavosti má jasnou režijní představu, kterou si držel po celou dobu natáčení, i ve chvílích, kdy přišly problémy, karanténa, kdy se něco nepodařilo, nestihlo.

Bylo to oproti Vaším dalším rolím v něčem jiném? Respektive v čem?

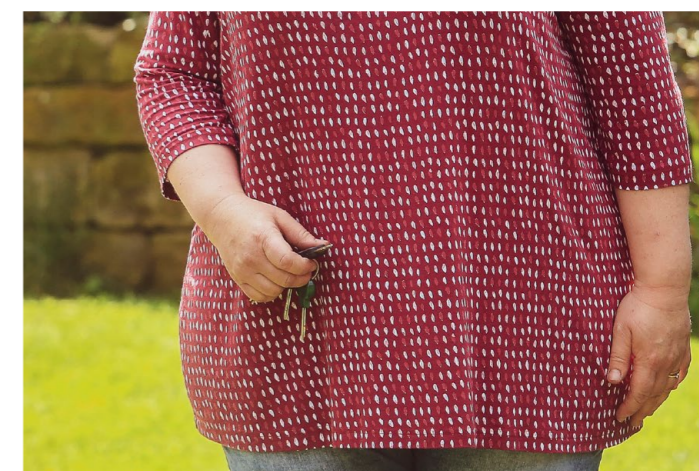
Byla to nejspíš má největší dosavadní role. Přístup stejný, ale v tom množství práce to bylo jiné. Mám ráda přesnost, zkouším si detaily, znovu a znovu jednu větu, dokud pro text nenajdu pocit nějaké vnitřní svobody, obsah. Těžko se to popisuje.

Vaše postava má až úzkostlivě ochranné sklony. Byla jste na tom se svými dětmi podobně? Nebo jste byla maminka pohodářka?

Že by Olga byla úzkostně ochranná, si nemyslím. To by ji umenšovalo. Je to ona, kdo je hlavou rodiny, i když se tak někdy chová spíš její muž. Olga taky pláče a je bezradná, ale vždycky je celé rodině oporou. V té síle a životní energii je naděje a radost a smysl života. A také pozitivum příběhu. V tom srdnatém boji s ranami osudu může být vzorem a inspirací. Sama se jako maminka hodnotit nechci. Jistě jsem dělala a dělám chyby, ale v nejlepší víře. Mít dvě děti tak brzy po sobě, jako jsem měla já, to moc prostoru pro pohodářství není. Ale neměnila bych.

Je Vám Olga v něčem nesympatická? Co je Vám na ní naopak blízké?

Mám Olgu ještě tak čerstvě v srdci, v hlavě... Říct, čím je mi nesympatická, neumím. Jako bych měla něco odsuzujícího říkat o sobě. Sama sobě podrážet nohy. Miluje svoji rodinu. Zdá se to obyčejné, ale je to nejvíc.

Říkali jste si něco k rolím se svým „dětským“ kolegou Viktorem Sekaninou?

S kolegou Sekaninou jsme to nijak neřešili. Jen jsem byl rád, že hraju toho „divočejšího a odvážnějšího“ Tomáše, to jsem nemusel ani moc hrát. Závídel jsem mu akorát chameleona.

Co zbytek hereckého obsazení? Radil Ti někdo něco speciálního?

Ani ne, nic speciálního. Jen u jedné scény, při závodech v jedení špaget, nám to nikomu nešlo. Sát špagety bez omáčky nikomu nedoporučuju. Trénovali jsme všichni na place. Celý štáb.

Dokážeš si situaci zobrazenou v seriálu představit, pokud by skutečně nastala?

Já jsem v naší rodině jediný modrooký blondák (jsem po babičce), a tak se mého černookého táty docela často lidé ptají, kde ke mně přišel. A taky si mě kvůli vlasům pletou s holkou.

Jak ses na natáčení připravoval? Překvapilo Tě něčím?

Dobře jsem se nasnídal, nejlíp míchaná vajíčka. (A večer předtím jsme doma prošli scény.) Co mě překvapilo? Nečekal jsem, že najdu tak dobrou partu a bude to taková legrace.

THEO SCHAEFER:

Byl jsem rád, že hraju toho divočejšího

Máš s postavou něco společného? Ať už co se týče vlastností, nebo koníčků?

Jsem asi stejně divoký a rád sportuju. Motokros sice nedělám, ale líbilo by se mi to. Mám rád všechno akční.

Jak sis rozuměl se svou seriálovou rodinou? Připadala Ti v něčem stejná jako ta ve skutečném životě?

Rozuměl jsem si s nimi výborně. Jako osoby byli David a Sabina hrozně milí a vtipní. A jako herečtí rodiče mě měli taky rádi a já je. A připadal jsem si s nimi skoro jako doma.

Co Tě přesvědčilo, abys na nabídku kývnul? Rozmýšlel ses dlouho?

Kývnul jsem hnedka, tak velká role se neodmítá. Nerozmýšlel jsem se vůbec, protože mě hraní moc baví.

Co sis říkal bezprostředně po přečtení scénáře?

Scénář jsem četl po kouskách. Ale od začátku jsem věděl zhruba celý příběh. Nejvíc jsem byl zvědavý na to, kdo nás v porodnici vyměnil.

Co jste si říkal po přečtení scénáře?

Jako první mě zaujal námět a téma a to bylo určující. Scénář jsem četl až posléze. Je opravdu velmi emotivní, plný zvratů, je velmi dramatický a doufám, že i zábavný. Doufám jen, že rozložení do třinácti dílů není moc a už teď se těším, až to půjde ven.

Rozmýšlel jste se nad nabídkou role dlouho, nebo jste kývnul ihned?

Nerozmýšlel jsem se ani chvíli a přijal roli téměř okamžitě. Jen jsem se bál, jestli budu mít dost času a sil na to, abych té roli mohl dát dost.

Kromě herectví se věnujete i režii a psaní. Změnila tato úloha (respektive úlohy) nějak i Váš herecký projev?

Spíš mi to umožňuje být pokornější k jednotlivým dalším složkám. Čím více funkcí si vyzkouším, tím větší představu mám nejen o své práci, ale i o práci ostatních. A to je strašně důležité. Když nic jiného, udržuje mě to v pokoře.

Říká se, že psaní je záležitost spíše pro introverty, zatímco u herectví je to naopak. Souhlasíte s tím? Jak jdou tyto dvě profese kombinovat?

Strašně moc herců je introvertních a strašně moc spisovatelů extrovertních. Tak to není. Jde o to, že hrajete většinou mezi lidmi a píšete většinou sám. Mám rád samotu i společnost. Jak kdy. Jsem zkrátka extrovertní introvert!

MICHAL ISTENÍK:

Jsem extrovertní introvert

Ztvárňujete bratra Davida Novotného – konzultovali jste spolu vaše hraní, aby se chování nějak podobalo?

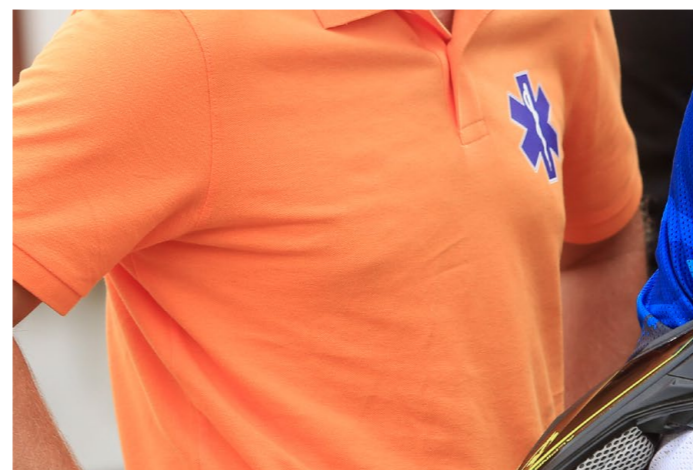
My jsme si s Davidem opravdu hned padli do oka, hodně jsme se spolu nasmáli a myslím, že naše skutečné porozumění a také typová podobnost byly důležitější než hledání podobných gest či způsobů mluvy. Oba bratři jsou rozdílní – já jsem samozřejmě ten chytřejší, ale podstatné bylo ukázat, jak hluboký je jejich citový vztah. A to se nám, myslím, podařilo téměř okamžitě.

Máte nějaké podobné povahové rysy jako Vaše postava? Jak byste ji vlastně charakterově zhodnotil?

David je ředitel základní školy na malém městě, je velmi oblíbený, je s ním legrace, je chytrý a dokáže racionálně řešit problémy. Ne vždy ovšem, a to se týká například jeho vztahu k mariáši. Velmi miluje svého bratra a je bohužel také velmi osamělý. A jestli máme něco společného? Určitě. Mě!

Pro diváky jste se zapsal jako „hospodský Eda z Mostu“, tedy spíše jako komická role. Je Vám taková poloha nejbližší?

Vždycky říkám, že královnou dramatu je tragikomedie! A v ní se cítím nejlíp. Nevyhýbám se ale žádnému žánru, spíš mě zajímá, jak kvalitní jsou scénáře.

JAN DOLANSKÝ:

Lidé by si měli umět přiznat svoje chyby

Vy sám jste otcem tří dětí – dokážete si představit, že byste si prošel tím, co zažívají páry v seriálu?

Ne, vůbec si to nedokážu představit. Situace musela být pro obě rodiny dost složitá. A jak bych reagoval? Ačkoliv zjistíte, že dítě není biologicky vaše, tak jste si k němu už za ta léta vybudoval nějaký vztah. Asi by pro mě bylo hodně těžké ty děti zase vyměnit – vzít si biologické dítě a vrátit to, se kterým jsem strávil čas.

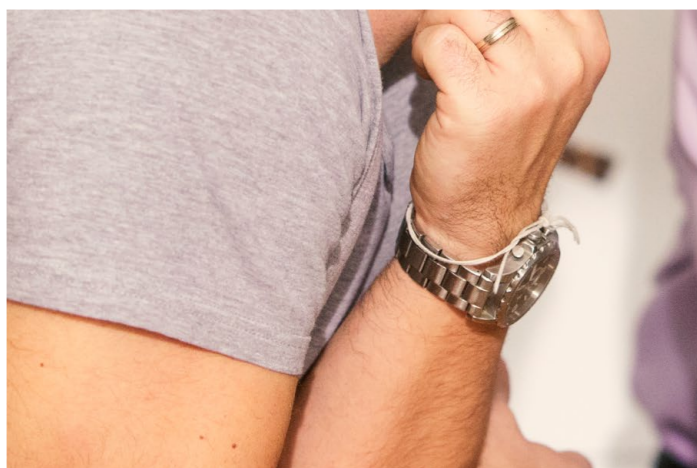
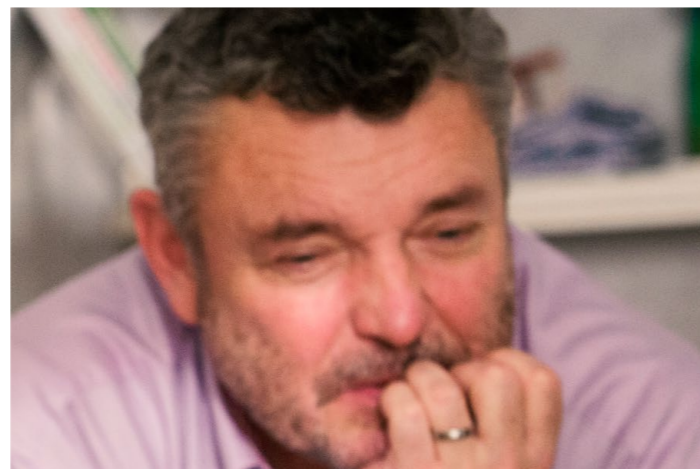
Jak se vám spolupracovalo s režisérem Biserem Arichtevem? Je natáčení s ním v něčem specifické?

S Bisim se pracuje skvěle. Tuším, že jsme na tom podobně i věkově. Mě velice bavilo jeho Vyprávěj, tak jsem se na tu práci velice těšil. A dopadlo to výborně.

Hrajete lékaře, jehož postava nepůsobí zrovna pozitivně – je naopak něco, čeho si na něm vážíte?

Doktor Tesař dělá dobře svoji práci, nicméně u něj dojde k oné fatální chybě. On sám se tím pak trýzní a zároveň se snaží ochránit své blízké. Myslím si, že je v naší době extrémně důležité, aby lidé nezatloukali a uměli si svoje chyby přiznat. To on neumí, a i proto to se sebou má těžké.

BISER ARICHTEV:

Po prvním přečtení mi bylo jasné, že nás čeká velmi emotivní příběh

Jaké byly Vaše pocity, když jste poprvé četl scénář?

Honza Coufal je zkušený scénárista a našel opravdu zajímavé téma. Byl jsem zvědavý, jak se s tím popere na ploše třinácti dílů. Už před vznikem samotného scénáře jsme se vídali i společně s producenty a mluvili o tématu, ději i postavách. Později po prvním přečtení mi bylo jasné, že nás čeká velmi emotivní příběh plný neobvyklých životních situací a konfrontací. Zajímavé je, že obsáhlejším tématem není ani tak výměna dětí jako taková, ale mezilidské a zejména rodinné vztahy a vazby.

Jak byste zhodnotil natáčení? Bylo v něčem jině oproti Vaším předchozím zkušenostem?

Tentokrát jsme se maximálně soustředili na emoce, které postavy prožívají. Zaměřili jsme pozornost diváků víc na emocionální prožitek než na okázalý vizuál. Jsem přesvědčený, že se to povedlo. Je to skvělý „herecký seriál“ a diváci to určitě ocení. Jak v přípravách, tak později při dokončování seriálu ve střížně jsme úzce spolupracovali se scénáristou, abychom celý příběh co nejlépe odvyprávěli a vyčistili.

Co práce s herci, kteří museli často ztvárnit pocity, jež jsou pro člověka nepředstavitelné? Jak jste bojoval s tím, aby tyto scény působily autenticky?

V seriálu jsou opravdu situace, které nikdo z nás nezažil a nikdy by zažít ani nechtěl. Jsou ale vedené základními emocemi jako zmatení, vztek, smutek, radost. Především je tu ale láska jako základní rodinné pouto. Je jasné, že to nejcennější, co v životě máme, jsou naše děti. Jsme pro ně ochotni udělat cokoli. Naším úkolem bylo prozkoumat, jak silné to pouto rodiny je. Jestli je možné ztratit jistotu nebo ji narušit, a pak najít způsob, jak ji získat zpět. Byla to hodně zajímavá výzva. Současně jsme si všichni měli možnost ověřit a připomenout, co pro nás samotné rodina znamená. Doufám, že se to přeneso také na diváky.

Co představitelé dětských rolí a práce s nimi? Vedl jste je nějakým zvláštním způsobem?

Pracuji s dětmi prakticky v každém ze svých projektů. Za tu dobu jsem si uvědomil jednu věc a tentokrát víc než jindy. U dětí je nejdůležitější si správně vybrat. Zvláště u seriálu jako jsou tyto, kdy děti mají poměrně dost prostoru. Někdy je to totiž v polovině přestane bavit, protože zjistí, že to není vždycky jen zábava, že je to prostě práce. Tentokrát jsme vsadili i na hereckou koučku pro děti. Ukázalo se, že se to vyplatilo, protože oba chlapci hrají své role skvěle. Jedna z dětských postav – šestiletý Jakub, trpí Aspergerovým syndromem, druhá – šestiletý Tomáš jezdí motokros. Kluci to neměli lehké.

Během natáčení jste čekal dítě, kolik jste na konto možné výměny dětí slyšel vtipů?

Byla to jedna z prvních novinářských otázek! A myslím, že jim ještě není konec. Čekám další až seriál uvidí veřejnost. Ani jeden z mých synů mě myslím nemůže zapřít. Já jsem v klidu.

Dokážete si podobnou situaci představit? Tušíte, jak byste se zachoval?

Snažil bych se najít řešení, stejně jako naše postavy. A stejně jako ony bych pravděpodobně dospěl k tomu, že žádné správné řešení v takové situaci vlastně neexistuje.

Jak si zatím Vy sám užíváte mateřství? Převládají ještě radosti, nebo už nastupují i starosti?

Rodičovství pro mě není tak docela nová role. Věděl jsem na rozdíl od mé ženy, co mě čeká. Byl jsem na to připravený. Stejně ale musím přiznat, že mě to pohlcuje. Chci s nimi trávit čas a baví mě to. S věkem jsem si myslel, že to pro mě bude náročnější, ale ke svému údivu zjišťuji, že jsem snad hravější než dřív.

Obě rodiny se v sérii navíc znají. Myslíte si, že to jejich situaci komplikuje?

Znají se jen velmi málo. Situaci komplikuje spíše příběh z minulosti, který postupně objevujeme. Je to další zajímavá rovina seriálu. Vždycky v úvodu každého dílu objevíme střípky z minulosti postav, které nám postupně zapadnou a doplňují celý příběh.

V sérii vystupuje celá řada postav a postupně se nám odkrývá poněkud složitá vztahová mapa, jak jste postupoval, aby se v tom divák neztratil?

Nebylo to tak těžké. Příběh je zajímavý a dobře propsaný a střípky, které odhalujeme jsou připraveny tak, aby k nim měli diváci nějaké indicie v příběhu, který se jim odvíjí v reálném čase. Díky výtvarnému řešení jsme zapracovali už jen na druhoplánovém efektu, aby se diváci snáze a rychleji orientovali, kde se postavy vyskytují.

Jak moc je seriál inspirován záměnou dětí v Třebíči? Zabýval jste se jím při přípravě na natáčení?

To je spíše otázka k autorům projektu nebo přímo na scénáristu, ale podle toho co vím o takzvané třebíčské kauze, tak tam mnoho společného není.

Narazil jste během příprav na další podobné případy?

Z doslechu vím, že se něco takového stalo asi nejednou. Když jsem se o tématu bavil s lékaři a sestřičkami z porodních oddělení, potvrzovali, že dnes je to již prakticky nemožné. Starší ročníky se ale svěřily, že v minulosti to prý občas bylo divoké.

Hrál jste na kytaru v kapele Kryštof, pokračujete v hudbě nějak, nebo na to už nezbyvá čas?

Hraju si doma pro radost. Moje působení v kapele je opravdu dávná minulost.

Jak hodnotíte atmosféru při natáčení? Dá se v zákulisí takového seriálu vůbec vtipkovat?

Sranda musí být, kdyby na chleba nebylo! V branži je vtipkování na denním pořádku. Herci i štáb mají spoustu historek, které si denně vyměňují. Asi jsme si neužili tolik srandy jako kdybychom točili komedii, ale i tak bylo veselo. Sranda končí otázkou na vtipnou historku z natáčení.

Celkově to bylo náročné, navíc nám natáčení dvakrát přerušil koronavirus. A i když naše téma nevypadá na první pohled vesele, užili jsme si ho.

Jak probíhalo natáčení porodu? Jak se dá takto intimní věc natočit citlivě? Neříkal jste si třeba po porodu vlastního dítěte, že jste to měl v seriálu natočit jinak?

Porod se dá natočit mnoha způsoby. My děláme rodinný seriál, proto se při natáčení soustředíme na to, co je důležité pro náš příběh. Není to porod samotný, ale to, co se děje okolo. Emoce, společné chvíle, napětí. Bylo těžké v omezených podmínkách navést všechny tak, abychom reprodukovali atmosféru a pocit absolutního štěstí a radosti, jaký doprovází tyto chvíle. V našem příběhu sehraje roli také napětí kvůli komplikacím u porodu. Nám natáčení zkomplikovala doba, která nám nedovolila točit přímo na některých odděleních. Ale všechno myslím dopadlo velmi dobře a natočili jsme skvělý seriál.

AUTOŘI PROJEKTU

(Scenárista Jan Coufal a producenti Filip Bobišski a Petr Šizling)

Kde se vzal nápad na to zpracovat zrovna příběh výměny dětí?

Jan Coufal: Hledali jsme námět na silný emocionální příběh. Sami jsme všichni rodiče, takže když jsem to poprvé řekl nahlas, věděli jsme, že je to ono.

Filip Bobišski: V Dramedy neustále máme týmové schůzky, kde se bavíme o tom, co nás zajímá a co by bylo dobré téma na seriál nebo film. Z toho vznikají náměty, které pak případně rozvíjíme dál. Vlastně je to jedna z činností, kterou mám na práci producenta nejraději – hledání nového projektu. Nicméně záměna dětí byl jednoznačně nápad, který vyřkl scenárista Honza Coufal. Myslím, že k tomu má vlastní historku.

Pane Coufale, myslel jste u psaní na to, jak byste v situaci rodičů pravděpodobně reagoval Vy?

Jan Coufal: Snažil jsem se představit si všechna možná řešení, protože každá z postav reaguje jinak. Chtěl jsem, aby všichni měli svůj uvěřitelný postoj.

Jak moc jste studoval případy výměny dětí, které se skutečně staly – viz například případ v Třebíči?

Jan Coufal: Skoro vůbec. Každá rodina je jedinečná, spolehl jsem se na vlastní fantazii a zkušenost.

Jak dlouho pak trval proces od námětu po hotový scénář? A kolik času posléze zabralo natáčení?

Jan Coufal: Od námětu po napsání posledního dílu uběhly skoro dva roky. Natáčelo se pak s přestávkami skoro rok.

Filip Bobišski: Od idey k tomu, jak seriál nakonec vypadá, je to pak ještě dlouhá cesta. Když máte téma, je spousta cest, jak o něm vyprávět. A to se hledá nejvíce u pilotního scénáře, ale postupně i v dalších dílech, než si to sedne. Než najdete postavy, typy scén, přes které vyprávíme. Hledáte, jestli to má být více či méně napínavé, jestli tam má třeba i být humor. Paralelně mluvíme o dalších věcech, které dělají seriál tím, čím nakonec je, scénáře zasazujeme do prostředí, mluvíme o stylu snímání, až po styl kostýmů. Celkem bylo od nápadu na přípravu potřeba téměř dva roky práce. Samotné natáčení zabralo osmdesát dní, což se navíc zkomplikovalo nutnými přestávkami kvůli epidemii koronaviru.

Petr Šizling: Přerod myšlenky do psané formy a námětu trval delší dobou, ale samotné scénáře se začaly psát na konci roku 2018. V polovině roku 2019 byly zahájeny přípravné práce výroby a natáčet jsme začali v prosinci téhož roku. Původně jsme plánovali seriál dotočit v červnu 2020, ale díky jarní nucené přestávce jsme nakonec měli poslední natáčecí den až v září. Natáčení tedy zabralo zhruba devět měsíců.

V seriálu se obě rodiny znají, myslíte, že to jejich situaci ještě znesnadňuje?

Jan Coufal: Tohle je těžké, někdy je to plus, někdy mínus. Je pro ně snazší se domluvit a sejít, nejednoznačná společná minulost jim na druhou stranu vztahy zase ztěžuje.

Petr Šizling: Nemyslím, že situaci znesnadňuje to, že se znají, ale spíš to, jaký vztah mezi sebou obě rodiny mají. Mají totiž společnou minulost, která není jednoduchá a rozhodně nepomáhá k nalezení cesty, jak situaci řešit.

Vztahové propletenice jsou v seriálu poměrně komplikované. Měli jste nějaké pravidlo, kterým jste se u scénářů řídili, aby se v tom divák neztratil?

Jan Coufal: Jsou to dvě rodiny, navíc hodně rozdílné. Nemám pocit, že by orientace měla být problém.

Filip Bobišski: Každá z rodin je jiná. Mají spolu ale, jak už to na malém městě bývá, trochu společné minulosti, což se divák v příběhu postupně dozví. Minulost trochu podkrýváme také vzpomínkami postav, které se objevují na začátku dílu, a někdy jsou až do osmdesátých let minulého století. Jinak je ale příběh snad poměrně jasný a sestává ze situací, které se nějak podobně dějí ve všech rodinách.

Pane Coufale, co se týče psaní extrémně vyhocených scén, které v seriálu nastávají, například při zjištění výměny – existuje na ně nějaký autorský klíč?

Jan Coufal: Snažím se o empatii ke všem postavám v každé jednotlivé scéně. Pokud se to podaří a všem měříte stejně, výsledkem je silná, pravdivá a uvěřitelná emoce.

Přirostla vám nějaká z rodin během psaní více k srdci?

Jan Coufal: Mám rád všechny stejně.

Petr Šizling: Nelze říct, že by mi některá rodina nebo postava vysloveně přirostla k srdci, ale určitě je mi jedná a postoj některých postav sympatičtější a bližší. Říkám si, že tak bych možná jednal v takové situaci já. To je také otázka, která určitě každého ihned napadne: „Jak bych se zachoval? Chtěl bych to vůbec vědět? Chtěl bych poznat „to druhé“ dítě?“

V jakých lokacích se převážně natáčelo?

Petr Šizling: Vzhledem k tomu, že se děj odehrává v létě a my začali natáčet v zimě, první část natáčení jsme strávili spíše v interiérech a do exteriéru jsme se dostali až při druhém bloku natáčení od května do září. Vnitřní části hlavních dekorací, domů a bytu hlavních postav, byly postaveny v ateliérech ČT. Dispozice byly upraveny tak, aby odpovídaly jejich venkovním protějškům, které jsou na různých místech Prahy a okolí, např. v Klánovicích a Hradové Střimelcích. Motokrosová závodiště je na Slapech.

V seriálu je kromě střetu tří generací zobrazena také konfrontace venkova a města – jde také o jedno z důležitých témat seriálu?

Jan Coufal: Je to spíš dobarvení jednotlivých rodin a charakterů, než že bychom z toho dělali téma.

Filip Bobišski: Nenazval bych to konfrontací, ale přirozeně každá z našich rodin má jiné životní zkušenosti a zázemí, a to jsme v seriálu využili. Jedna rodina, byť je původem také z Hranic, fiktivního městečka, kde se seriál odehrává, tak jsou typičtí třicátníci z velkoměsta. Typově z pražských Holešovic, což je dynamicky se rozvíjející mladá pražská čtvrť. Druhá rodina je venkovská, velká rodina s více dětmi, táta jezdí s motoráčkem, máma vede malý krámk. Honza Coufal má malé město skvěle zažitě, protože žije v Telči. A já mám slinovou vazbu na Kutnou Horu, přestože žiju v Praze, takže život na malém městě či vesnici dobře znám.

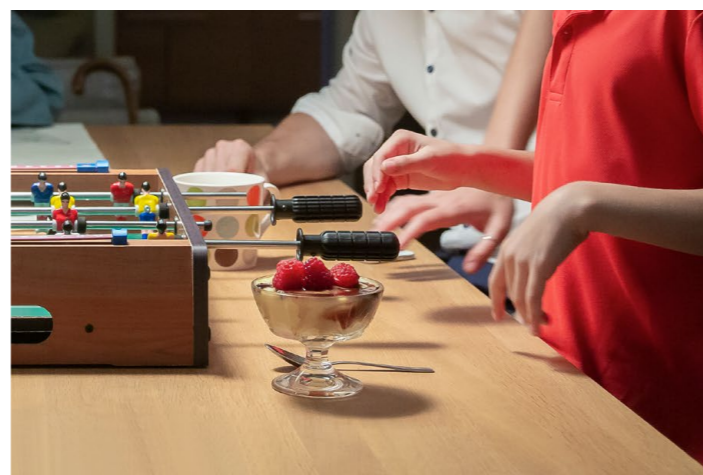
Petr Šizling: Určitě. I když bych řekl, že na chování hlavních postav to zas tak zásadní vliv nemá.

Na kolik jste se chtěli nechat inspirovat událostí v Třebíči? Jsou ještě nějaké další případy výměny dětí, které jste v příběhu zohlednili?

Jan Coufal: Inspirací mi byla vlastní zkušenost. Mé mamince přinesli po porodu místo mě cizího kluka. Všimla si toho po pár minutách a zjednala nápravu. Když jsem pak jako malý zlobil, říkala, že si měla nechat toho jiného. Ta představa, že jsem u cizích ve mě asi nějak zůstala.

Petr Šizling: Výměna dětí v porodnici se netýká jen České republiky. Podobných událostí bylo v historii a ve světě více. Při psaní jsme se ale záměrně neinspirovali žádným jedním konkrétním případem. Jedná se o velice osobně komplikované události, které nemají jednoduché řešení, a i když se tak může stát,

byli bychom neradi, aby byl náš příběh s někým přímo spojován nebo dokonce někoho negativně ovlivnil.

Mají Kukačky nějakou inspiraci mezi zahraničními seriály?

Jan Coufal: Podobné téma jsem zpracované neviděl, určitě jsme se ale inspirovali moderními formami natáčení.

Filip Bobiški: Nikoli, nevím o tom, že by téma výměny dětí bylo někde takto zpracováno. Po stránce filmových postupů, se přirozeně inspirováme neustále. Součástí práce producenta je sledovat jak současné způsoby psaní scénáře, tak způsoby práce s kamerou, vizuálního vyprávění, vedení herců... Když při přípravách natáčení probíráme s režisérem a dalšími profesemi to, jak chceme, aby seriál vypadal, ukazujeme si různé filmy a seriály a diskutujeme o tom, jak některé prvky třeba použijeme my. Kukačky jsou ale naprosto původní český seriál vyvinutý týmem společnosti Dramedy Productions.

Vzhledem k intimitě tématu i blízkosti postav, které tvoří dvě několikagenerační rodiny, podle jakého klíče probíhal výběr herců?

Jan Coufal: Podmínkou bylo, aby byli sami rodiče. Což se až na výjimky podařilo.

Filip Bobiški: Od začátku jsme cítili, že herci musí dodat postavám ze scénáře další důležitou vrstvu. Být velmi autentičtí, prožívat s postavami emoce. A chtěli jsme, aby postavy, přestože třeba mají vyhraněný názor na to, co se s dětmi stalo, zůstaly vlastně

sympatickými. Je to tak šílená situace, že každý má právo na svůj pohled na věc, a má také svou pravdu. Citlivě jsme vybírali a skládali herecké představitele k sobě, aby postavy byli lidé z masa a kostí. Tak, jak je známe ze svého okolí, z pozorování života.

Měli jste někdy v průběhu vzniku seriálu pochybnosti například o tom, zda jste si námět zvolili dobře?

Jan Coufal: Pochybnosti máte vždycky, bez nich tvořit nejde.

Filip Bobiški: Ne. To téma je silné, skvělý základ pro vyprávění vztahů v rodině, v rodičovství, vztahů mezi generacemi, různých pohledů na život, na hodnoty podle věku... Jen když jsme s Honzou Coufalem pracovali na scénářích, tak jsme si říkali, že po práci na První republice si u seriálu ze současnosti trochu odpočineme. Ale nakonec jsme se do toho ponořili natolik, že to bylo náročné úplně stejně.

Kam pro diváky žánrově seriál zapadá? Jaká je ve vztahu k námětu práce s žánrem? Přijde vám, že jsou Kukačky v tomto směru jednoznačné?

Jan Coufal: Seriál se pohybuje v rámci rodinných žánrů – někdy se to víc drama, někdy komedie. Důležitější než žánr je pro mě celková věrohodnost a pravdivost.

Filip Bobiški: Při práci na takovémto typu seriálu žánr není úplně vyhraněný. Kukačky jsou rodinný seriál, který v sobě spojuje jak drama, tak humor. Je o rodičovství, a to ve všech generacích. Rodičovský

pohled v našem seriálu vnímáme také skrze dědečky a babičky, vlastně i skrze pra-prarodiče, ale i přes teprve dospívající postavy, kteří se rodičem brzo stát mohou, a to možná i neplánovaně.

Co bych chtěl ale určitě zdůraznit, přestože to, co se v našem seriálu rodinám stalo je velmi silné, diváci se vůbec nemusí bát, že je u příběhu čekají těžké večery. V seriálu je spousta velmi silných emocionálních momentů, ale naše postavy a situace, ve kterých se díky zápletce ocitnou, jsou z normálního rodinného života, často humorné, a jejich sledování by mělo spíše pohládit. A ty chvíle s dětmi znají velmi dobře všichni rodiče.

V Kukačkách vystupují celkem tři generace – představuje podle vás generační střet jedno z témat série?

Jan Coufal: Tématem Kukaček je rodičovství. Každý z nás nějaké rodiče má, většina má děti. Vztahy nejsou vždy jednoznačné, vždycky jsou tam ale emoce.

Stejně jako Vyprávěj nebo První republika, i Kukačky jsou „rodinným seriálem“ (v uvozovkách proto, že předchozí jdou brát spíše jako sága) – přitahuje vás něčím tento žánr? Případně čím?

Filip Bobiški: Vybíráme si v Dramedy témata podle toho, co si myslíme, že by diváky mohlo zajímat a co je blízké i nám. Ale máme rozpracované i projekty, které jsou řekněme žánrovější, a také jsou zaměřené na trochu jiného diváka, než toho, který je zvyklý na páteční seriál na České televizi. Je to spíš náhoda, že jsme pro toto vysílací okno zatím udělali nejvíce.

Pane Coufale, jako scenárista jste pracoval například na historickém seriálu První republika. Kukačky jsou naopak velmi osobní záležitost, dá se o nějaké z těchto poloh říct, že je Vám bližší?

Jan Coufal: První republika byla rodinná sága zasazená do historické období. V Kukačkách jde o současné vyprávění o rodičovství, sám mám tři děti, takže z tohoto hlediska to bylo jednodušší.

V sérii mají podstatnou roli také představitelé dětských rolí – nebáli jste se jejich obsazením? Jak jste postupovali při výběru?

Jan Coufal: Udělali jsme co neširší konkurz a snažili se vybrat ty nejideálnější dětské herce. Myslím, že se nám to beze zbytku podařilo. Oba kluci jsou skvělí.

Filip Bobiški: Byl je finální rozhodnutí o obsazení na autorsko-producentském týmu, tak Bisi, režisér, udělal obrovský předvýběr, a pak už jsme společně vybírali hlavně podle sympatií a typu. Nikdy sice úplně nevíte zda to, co dětský představitel dokázal při castingu, bude spolehlivě fungovat i při natáčení. Ale všichni máme už s dětmi řadu zkušeností, kdysi dávno už i ze seriálu Horákoví. Tak snad se nám to podařilo a divákům budou kluci sympatičtí.

Série měla v průběhu natáčení hned několik názvů – proč volba nakonec padla na Kukačky?

Jan Coufal: Kukačky vlastně popisují děj seriálu, jde o symbol, který ale nikdo v seriálu nezmíní. Je to název, který si každý snadno zapamatuje.

Filip Bobiški: Tak v tom názvu je téma seriálu trochu skryté, a zároveň je název snad i trochu milý a dobře zapamatovatelný. Delší dobu jsme jen zvažovali, zda to nemá trochu negativní konotaci, proto nám to trvalo, než jsme řekli finálně, že je to ono.

Nebojíte se, že seriál zvedne vlnu žádostí o genetické testy?

Jan Coufal: Nebojím, po koronaviru budou mít všichni testů plné zuby.

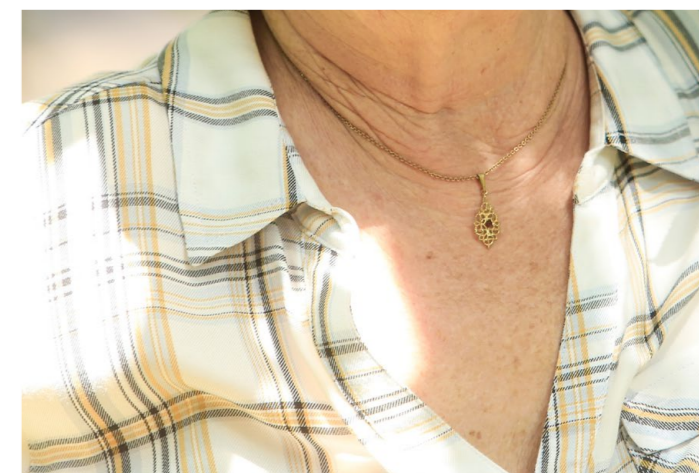
Filip Bobiški: Já myslím, že když diváci seriál uvidí, tak naopak. Zjistit to, co zjistit vlastně nechcete je natolik traumatizující pro všechny, že tady bych se držel hesla "Někdy je lepší nevědět". A jak i v seriálu uvidíme, jestli je dítě geneticky vaše, nebo ne, ho ve výsledku ovlivňuje jen velmi málo. Nejdůležitější je prostředí, kde vyrůstá, a láska, kterou mu dáte.

Petr Šzilng: Je to možné. I když si určitě každý položí otázku: „Kdyby se to stalo mě, chtěl bych to vůbec vědět?“

Kujete už nějaké další Dramedy pikle? Prozradíte, na co se od vás diváci mohou těšit dále?

Jan Coufal: Držím se zásady, že co není jisté, o tom se mluvit nemá. Aby to člověk nezakřikl.

Filip Bobiški: Ve vývoji máme rozpracováno paralelně několik projektů, ale ne prozrazování je ještě moc brzy. Zvažujeme také nějaká knižní vydání příběhů postav z našich seriálů, na které se diváci ptají, a které jsme neodvyprávěli ve Vyprávěj a v První republice. A máme taky rozpracováno pokračování Kukaček.

Autoři seriálu požádali Lenku Filipovou a Lenny, zda by pro Kukačky nazpívaly společně píseň s tématem rodičovství. Vznikla skladba Samotní nejsme nic, duet o vztahu matky s dcerou. Její kratší verze se v seriálu objevuje jako znělka, ale zazní i v celé stopáži.

Píseň složil David Solař a text napsala Ester Brožová. Ke skladbě vzniká také klip, na jehož premiéru se mohou diváci těšit začátkem ledna.

pro ČT vyvinula a vyrábí:

Dramedy Productions

autoři projektu:

Jan Coufal, Filip Bobiški, Petr Šizling

režie:

Biser Arichtev

dramaturgie Dramedy:

Šárka Baborovská

dramaturgie ČT:

David Musil

výkonný producent Dramedy:

Petr Šizling

producent:

Filip Bobiški

výkonný producent ČT:

Jan Rolínek

kreativní producent ČT:

Jan Lekeš

hrají:

Marta Dancingerová, Marek Adamczyk, Sabina Remundová,
David Novotný, Theo Schaefer, Viktor Sekanina,
Klára Cibulková, Luboš Veselý, Jitka Čadek Čvančarová,
Jan Dolanský, Michal Isteník, Libuše Švormová a další

kontakt pro média:

Marek Blažíček

Mob.: +420 730 800 883

Marek.Blazicek@ceskatelevize.cz

© Česká televize 2020

www.ceskatelevize.cz

Fotografie <ftp://ceskatelevize.cz/>

pavel.kral@ceskatelevize.cza